

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **P. M.**, bývajúci v B., proti žalovanej : **E. M.**, bývajúca v B., zastúpená JUDr. A. G., advokátom v B., **o určenie neplatnosti závetu a neexistenciu dôvodov vydedenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 23 C 21/2001, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2007 sp.zn. 4 Co 430/2005

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2007 sp.zn. 4 Co 430/2005 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 27. apríla 2005 č.k. 23 C 21/2001-118 zamietol návrhy žalobcu, ktorými sa domáhal určenia, že závet aj vydedenie žalobcu spísané v jednej listine dňa 30.5.2000 poručiiteľkou J. M., zomrelou dňa X. sú neplatné a v prípade neúspechu žalobcu v tejto časti konania, aby súd určil, že dôvody na jeho vydedenie matkou J. M. uvedené v listine o vydedení zo dňa 30.5.2000 nie sú dané. Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd uzavrel, že v čase, kedy t.č. nebohá matka účastníkov spísala listinu, v ktorej zriadila závet a vydedila jedného z dedičov bola spôsobilá na právne úkony, vychádzal pritom zo záverov odborného znaleckého posudku. Spôsob, akým sa rozhodla J. M. naložiť so svojím majetkom (po smrti) podľa názoru súdu zvolila z dôvodu, že žalobca sa k nej nechoval adekvátne k jej zdravotnému stavu, jeho správanie pociťovala ako hrubé a necitlivé, žalobca sa dokonca dopustil aj fyzického násillia voči jej osobe. Pokiaľ ide o rozhodovanie o časti návrhu, ktorým žalobca žiadal určiť, že dôvody vydedenia nie sú dané, zvažil všetky okolnosti, ktoré zrejme ovplyvnili vzťah žalobcu a poručiiteľky, ktorý bol nesporne komplikovaný a výrazne vybočoval z rámca aspoň minimálneho štandardného vzťahu matky a syna, avšak nakoľko správanie žalobcu nemožno označiť inak ako v rozpore s dobrými mravmi a žalobca v konaní jednoznačne a presvedčivo

nepreukázal neexistenciu dôvodov, pre ktoré ho poručiiteľka vydedila tak, ako i v listine označila aj v tejto časti návrh zamietol.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. marca 2007 č.k. 4 Co 430/2005-148 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že určil, že závet spísaný dňa 30.5.2000 poručiiteľkou J. M., zomrelou dňa X. je neplatný a zároveň určil, že dôvody vydedenia žalobcu uvedené v listine o vydedení zo dňa 30.5.2000 nie sú dané. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že po doplnení dokazovania oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Bratislava IV D 674/2000 ako aj výsluchom žalobcu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Niet pritom pochyb, že závet spísaný formou notárskej zápisnice JUDr. K. P. dňa 30.5.2000 spĺňa formálne náležitosti závetu z hľadiska ustanovenia § 476 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ však ide o posúdenie absolútnej neplatnosti závetu z hľadiska všeobecných dôvodov o jeho neplatnosti, súd prvého stupňa síce vykonal dostatočne dokazovanie, avšak nevyvodil z neho vecne správny právny záver, pretože celé rozhodnutie založil len na odbornej mienke znalca z medicínskeho hľadiska bez toho, aby ho konfrontoval s výpoveďami svedkov vypočutých v priebehu konania, z najbližšieho okolia poručiiteľky a tak mohol komplexne a jednoznačne zhodnotiť jej duševné rozpoloženie v čase spísania závetu. Sám znalec MUDr. Š. G. na pojednávaní pred súdom prvého stupňa (č.l. 110) vyjadril potrebu doplnenia ďalších informácií ohľadne orientácie poručiiteľky v smere striedania sa orientácie so stavmi dezorientácie, avšak hoci už boli v konaní vypočutí svedkovia z najbližšieho okolia poručiiteľky, nebol s nimi oboznámený, pričom aj znalecký posudok vypracoval skôr, než títo svedkovia vypovedali (M. M., Ľ. Z., E. M.). Ako vyplýva z obsahu spisu a hlavne zdravotnej dokumentácie poručiiteľky, táto trpela základným malígnym ochorením, ktoré progredovalo, v dôsledku čoho u nej počas hospitalizácie dochádzalo k dezorientácii, výpadkom pamäti, bolesti, celkovému spomaleniu psychomotoriky, nielen dva dni (28.5.2000) pred spísaním závetu (30.5.2000), ale aj predtým a následne až 1.6.2000 čo súviselo s postupným zlyhávaním orgánov a následným spomalením vylučovania podávaných analgetík vedúcich k ovplyvňovaniu psychických funkcií. Všetky tieto okolnosti v celkovom súhrne, aj v súvislosti s nálezom psychiatricky zo dňa 25.1.2000 s konštatovaním depresívnej osobnosti a organicou zmenou, dekompenzovali nielen fyzický ale aj psychický stav poručiiteľky, i keď z pohľadu znalca vychádzajúceho len z jej zdravotnej dokumentácie, nejavila pokročilé psychické zmeny, avšak štrukturálne telesné zmeny mohli urýchliť i zmeny v jej psychike v čase zriadenia

závetu dňa 30.5.2000 (bez bližšieho určenia jeho spísania). V dôsledku toho nemožno konštatovať, že zriadenie závetu pacientom v ťažkom telesnom stave a z toho vyplývajúceho ovplyvnenia psychických funkcií, bolo výrazom jeho uváženej vôle, ktorý dokázal posúdiť následky svojho konania, alebo ovládnuť. V danom prípade J. M. listinou zo dňa 30.5.2000 vydedila žalobcu ako svojho syna z dôvodu, že „sa k nej nevhodne až hrubo správal, dokonca jej viackrát ublížil tak, že ju zbil, neprispieval na domácnosť, i keď poberá sirotsky dôchodok, doma sa zdržiava málo, obyčajne sa príde len vyspať, hoci vie, že je ťažko chorá, v ničom jej nepomáha, ani ju neprišiel v nemocnici navštíviť, správal sa k nej surovo“. Preto bolo vecou súdu prvého stupňa zaoberať sa otázkou, aké správanie sa potomka možno hodnotiť ako „neprejavenie opravdivého záujmu“ v zmysle ustanovenia § 469a ods. 1 písm.b/ Občianskeho zákonníka a vychádzať predovšetkým z celého priebehu spolužitia poručiťka a jeho potomka a z toho, či medzi nimi existuje skutočný vnútorný vzťah a nielen vzťah predstieraný alebo formálny. Z výsluchu v konaní vypočutých svedkov však nepochybne vyplynulo, že poručiťka síce mala rovnako rada ako žalobcu tak aj žalovanú, avšak vzťah k žalobcovi bol zrejme ovplyvnený tým, že ho vychovali od jeho štyroch rokov starí rodičia z dôvodu, aby ho ochránili od zlého rodinného prostredia poručiťky a jej bývalého manžela, ktorý bol alkoholik a viedol k rozvodu ich manželstva. Žiadne z detí neuprednostňovala, ale dlhodobým odlúčením si každý z nich formoval spôsob svojho života, k narušeniu ktorého zrejme došlo po tom, ako sa žalobca vrátil do domácnosti poručiťky, ktorú viedla so žalovanou a bola citlivá na svoje súkromie. Z toho dôvodu mohla mať poručiťka výhrady voči spôsobu života žalobcu aj voči nemu samému, čo však neznamená, že by žalobca o poručiťku ako svoju matku neprejavoval opravdivý záujem, ktorý sa však ako taký nemusel javiť, nakoľko poručiťka jeho pomoc a starostlivosť (ale aj iných) odmietala majúc o nej inú predstavu, čo bolo preukázané v konaní výsluchom svedkov. Zo strany žalobcu teda nejde o zavinené neprejavenie kvalifikovaného záujmu, pretože zákonný dôvod vydedenia v ustanovení § 469a ods. 1 písm.b/ Občianskeho zákonníka vyžaduje nielen samotnú existenciu takéhoto stavu, ale aj zavinené neprejavenie opravdivého záujmu potomka, o ktorý prípad sa však nejedná (poručiťka zaujímala odmietavý postoj nielen k žalobcovi, ale aj najbližším príbuzným, ktorí to odôvodňovali jej nervóznou impulzívnou povahou a neskôr chorobou). Pre nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa preto rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, návrhu žalobcu vyhovel.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 238 O.s.p. Uviedla, že je toho názoru, že Krajský súd v Bratislave dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Totižto Krajský súd v Bratislave nijakým smerom nedoplnil dokazovanie o spôsobilosti poručiťky M. na spísanie závetu a svoje závery vyvodil z už vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa, avšak vyvodil z neho diametrálne odlišné závery. Prvostupňový súd oprel svoje rozhodnutie aj o psychiatrický posudok, pričom odvolací súd sám zhodnotil zdravotný stav poručiťky a uviedol, že podľa názoru odvolacieho súdu štrukturálne telesné zmeny mohli urýchliť i zmeny v jej psychike v čase zriadenia závetu dňa 30.5.2000, pričom tento záver odvolacieho súdu je v rozpore so znaleckým posudkom vypracovaným súdom ustanoveným znalcom a v rozpore s vyjadrením ošetrojúcej lekárky. Takýto postup odvolacieho súdu je v hrubom rozpore s princípmi dokazovania a hodnotenia dôkazov obsiahnutými v Občianskom súdnom poriadku. Rovnako odvolací súd postupoval pri vyhodnocovaní dôkazov vo vzťahu k otázke, či boli dané dôvody vydedenia žalobcu uvedené v listine o vydedení zo dňa 30.5.2000. Druhostupňový súd taktiež prihliadol len na svedecké výpovede svedkov navrhnutých žalobcom, pričom vo svojom rozhodnutí nespomenul a nijako sa nevysporiadal s dôkazmi svedčiacimi v prospech skutočnosti, že poručiťka mala v tomto prípade dôvod na vydedenie svojho syna. Odvolací súd v rozpore s vykonaným dokazovaním vo svojom odôvodnení skonštatoval, že zo strany žalobcu nešlo o zavinené neprejavenie kvalifikovaného záujmu, pretože zákonný dôvod vydedenia v ustanovení § 469 ods. 1 písm.b/ Občianskeho zákonníka vyžaduje nielen samotnú existenciu takéhoto stavu, ale aj zavinené neprejavenie opravdivého záujmu potomka, o ktorý sa však nejedná. Je zarážajúce, že druhostupňový súd pri svojom vyhodnotení dôkazov vôbec neprihliadol na samotné vyjadrenie poručiťky, na ktoré vo svojom odôvodnení rozhodnutia poukázal aj prvostupňový súd, a to, že sa k nej syn nevhodne až hrubo správal, raz ju dokonca zbil, na domácnosť ničím neprispieval, i keď poberal sirotsky dôchodok. Dohady a predpoklady, o ktoré oprel druhostupňový súd svoje rozhodnutie nemajú oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov a sú len ničím nepodloženými domnienkami žalobcu, s ktorými sa druhostupňový súd bez akéhokolvek dôkazu stotožnil. Je toho názoru, že výsledok vyhodnotenia dôkazov druhostupňového súdu nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože odvolací súd zobral do úvahy skutočnosti (domnienky), ktoré z vykonaných dôkazov,

alebo prednesov účastníkov nevyplnuli, ani inak nevyšli počas konania najavo. Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. októbra 2007 č.k. 2 Cdo 242/2007-189 odmietol dovolanie žalovanej ako oneskorene podané podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.a/ O.s.p., pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom z 28. októbra 2008 č.k. III. ÚS 249/2008-51 zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 242/2007 z 30. októbra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo vzťahu k vymedzenému predmetu konania konštatoval, že pokiaľ písomnosť (rozsudok krajského súdu) doručovaná do vlastných rúk právnomu zástupcovi žalobcu je ním osobne prevzatá 27. apríla 2007, pričom jej prevzatie je opatrené vlastnoručným podpisom adresáta, uvedené nemožno konštatovať aj vo vzťahu k prevzatiu zásielky právnym zástupcom sťažovateľky. Na jednej strane je tvrdenie najvyššieho súdu založené na vyjadrení Pošty Bratislava 2 o reklamačnom lístku č. 127/2007 a na druhej je vyjadrenie zástupcu sťažovateľky, ktorý toto aj doplnil originálnou doručenkou. Rozpor medzi oboma dôkazmi bude musieť najvyšší súd odstrániť a ustáliť mimo ďalších pochybností lehotu, kedy došlo k doručeniu rozsudku krajského súdu právnomu zástupcovi sťažovateľky. Tvrdenie právneho zástupcu sťažovateľky, že rozhodnutie krajského súdu neprevzal 27. apríla ale 7. mája 2007 bolo preukázané až v konaní pred ústavným súdom. Znamená to, že najvyšší súd nemal pochybnosti o začatí plynutia dovolacej lehoty, ale vzhľadom na vady reklamačného konania, ktoré mu boli zrejmé v čase rozhodovania, nemal sa uspokojiť s vyjadrením pošty, ale tento nedostatok odstrániť ďalším dôkazom a tiež mal s vyjadrením pošty oboznámiť zástupcu sťažovateľky. Medzi ďalšie možné dôkazy je evidencia podpisov prevzatých doporučených zásielok. Z okolností prípadu však vyplýva, že ani sťažovateľka nemohla uplatniť svoje námietky, ktoré uplatnila až v konaní pred ústavným súdom, pretože nebola informovaná o výsledku reklamačného konania (č.l. 178 spisu) ani o tom, že pri skúmaní podmienok dovolacieho konania vzniká pochybnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) predtým, než by sa napadnutým rozhodnutím krajského súdu zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote.

Z ustanovenia § 240 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydá opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Zmeškanie lehoty uvedené v odseku 1 nemožno odpustiť. Lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde (§ 240 ods. 2 O.s.p.).

Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím tohto dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (§ 57 ods. 2 O.s.p.). Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 3 O.s.p.).

Citované ustanovenie § 240 ods. 1 O.s.p. stanovuje objektívnu procesnú lehotu na podanie dovolania, a to jeden mesiac od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Ide o zákonnú lehotu, ktorej začiatok plynutia je stanovený objektívne pre všetkých účastníkov konania, bez ohľadu na ich vôľu. Aby lehota bola zachovaná, je potrebné podať dovolanie na súde, ktorý rozhodoval vo veci v prvom stupni; podanie dovolania na súde odvolacom alebo dovolacom je však pre zachovanie lehoty rovnako postačujúce. Dovolacia lehota je tiež zachovaná, ak je dovolanie spísané do zápisnice na nepríslušnom súde, alebo ak sa odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Ide o lehotu, ktorá nemôže byť súdom predĺžená a odpustenie jej zmeškania je vylúčené výslovným znením zákona (§ 240 ods. 2 veta prvá O.s.p.).

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu č.k. 4 Co 430/2005-148 z 28. marca 2007 bol právnemu zástupcovi žalovanej JUDr. A..... G. doručený dňa 7. mája 2007. K tomuto záveru vedú dovolací súd nasledujúce skutočnosti. JUDr. A.. G. sa v dňoch 27.4.2007 až 3.5.2007 nachádzal mimo územia Slovenskej republiky. V tomto období osobami oprávnenými – splnomocnenými na preberanie pošty boli Mgr. E. G., v tom čase s nachádzala spolu s JUDr. A. G. vo F., R. P. a Z. M.. Ako je zrejmé z odborného stanoviska k vypracovaniu znaleckého posudku z 18. júla 2011 vyhotoveného Mgr. D. N., podpis nachádzajúci sa na výpise z dodávacej knihy pošty nachádzajúcej sa v súdnom spise na č.l. 223 ako preberateľ zásielky č. X. (G.)

a porovnávacie podpisy A. G. sú druhoivo nezhodné, a teda neporovnateľné – nie je možné vykonať písomoznaleckú expertízu, pretože nebola splnená jedna z jej základných požiadaviek. V tejto súvislosti znalkyňa uviedla, že je možné, že podpis na spornej písomnosti vyhotovil splnomocnenec, ktorý podpísal v mene JUDr. G. predmetnú doručenkú. V tomto prípade je potrebné zistiť, o akého splnomocnenca ide, či ide o jeho vlastný podpis alebo vyhotovený v mene JUDr. G.. Dovolací súd má teda za to, že z hľadiska procesnej ekonomiky by ďalšie dokazovanie v oblasti písomoznalectva neúmerne zvýšilo náklady predmetného sporu. Z uvedených dôvodov aj od ďalšieho dokazovania upustil. Keď teda žalovaná podala svoj opravný prostriedok adresovaný dovolaciemu súdu na Okresný súd Bratislava IV telefaxom 4.6.2007 a následne dňa 5.6.2007 na Okresný súd Bratislava IV osobne, podala ho včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Z ustanovenia § 220 O.s.p. vyplýva, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zistenému prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie).

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať (vrátane preskúmania znaleckého posudku, prípadne vykonania kontrolného znaleckého posudku, výsluch svedkov) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávného konania, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku zákona č. 341/2005 Z.z. Je neprípustné, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam vedúcim k záveru o opodstatnenosti žaloby, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 28. marca 2007, na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté, totiž vyplýva, že krajský súd na tomto pojednávaní žiadne dokazovanie nevykonal. Nezopakoval ani dôkazy vykonané súdom prvého stupňa.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O.s.p. nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasl. O.s.p.

Odvolací súd si tak nežadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.). K takejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keď by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. augusta 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

